

HOMILIE DRIEENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR – C 2010

De vakantie is weer voorbij. De caravan is weer gestald. De tenten zijn opgeborgen. De koffer staat weer op zolder. Iedereen heeft zijn vakantieverhaal, toegelicht met een uitgebreide foto- en filmreportage. Deze vakantie verhalen zijn zeer verschillend. Er zijn de verhalen van vlieg reizen naar exotische oorden met witte stranden en luxe hotels, waar het aan niets heeft ontbroken. Daarnaast zijn er de verhalen van hen die juist naar de natuur zijn teruggekeerd. Geen luxe, geen drukte, geen vertier, maar juist de stilte, het geruis van de wind, het ruisen van een beek. Geen drukte maar de confrontatie met de eigen persoon. Het leven is immers vaak zo druk, dat wij geleefd worden. Wij snellen van afspraak naar afspraak. Vaak worden wij in beslag genomen door materiele zaken. Jezus spreekt ons vandaag erop aan. Zeer zeker is u die ene zin opgevallen: 'Zo moet ieder van u - ieder van u! - afstand doen van alles wat hij bezit - alles wat hij bezit! - anders kan hij geen leerling van Mij zijn.' Wij zijn geneigd te zeggen: "Gelukkig wordt de soep niet zo warm gegeten als ze wordt opgediend." Maar toch: Sommige zaken mag je niet te licht opvatten. Zo moet iemand die een toren gaat bouwen om indruk te maken op een ander, toch eerst maar eens goed uitrekenen of hij hem kan betalen, anders staat hij voor schut. De toren komt niet boven het maaiveld uit. Zo iemand heeft een grote mond maar is in werkelijkheid maar tot weinig in staat. En als je geen toren hoeft te bouwen maar toch Jezus' leerling wilt zijn, dan gaat dat ook niet zomaar. Dan moet je afstand doen van alles wat je bezit, anders wordt het niks. // Wie de werkelijkheid van God wil ervaren, moet er iets voor over hebben en zichzelf geen illusies maken. Het ware geluk proef je pas, als je nergens meer aan gehecht bent. De egoïst is nooit gelukkig. Degene die bereid is om weg te schenken, kent de gevoelens van vreugde en dankbaarheid. Ik heb inmiddels enige keren gesproken met mensen, die in hun eentje de pelgrimstocht naar Santiago hadden gemaakt. Ze zijn van hier naar Spanje gelopen. Drie maanden onderweg zonder veel geld en zonder mobieltje. Alleen. Ze hadden zich uitgeleverd aan de genade en ongenade van anderen om onderdak te krijgen. Ze hadden de ene dag storm en stortbuien moeten doorstaan en de andere dag de brandende, onbarmhartige zon gevoeld. Ze moesten eten wat bedelen opbracht. Ze moesten blij zijn met een eenvoudige slaappleats. Ze voelden dagelijks het verlangen naar hun dierbaren. Zo maakten zij het bestaan mee zonder filter, drie maanden lang. Alleen met zichzelf onderweg, drie maanden lang. Niet iedereen kan dat. Niet iedereen durft dat aan.

De heilige Franciscus van Assisi durfde het. Nadat hij als rijkeluiszoon was opgegroeid, kwam hij tot nadenken tijdens een ziekbed en ervoer hij de leegte van zo'n leven waarin hij zich alles kon permitteren. Dat leidde ertoe, dat hij de rijkdom opgaf om werkelijk vrij voor God en zijn medemens te zijn. Plots voelde hij zich vrij om melaatsen te verzorgen. Hij was niet bang meer om zelf besmet te worden. Hij koos voor armoede en wilde zich nergens aan hechten dan aan de God die en de naaste. Het bevrijdde hem van angsten en zorgen. Ik hoop vurig dat ik zelf zover ben aan het eind van mijn leven; dat ik dan alle dingen waaraan ik zo gehecht was, los kan laten. Dat de waan van de dag dan voorbij is en ik ontdekt heb, waar het voor God op aankomt in het leven.

Jezus maakt zijn boodschap duidelijk met woorden, die ons hard overkomen. Maar wat liefde is kunnen wij niet omschrijven aan de hand van halfzachte woorden. Liefde kan veel van ons vragen. Ja, alles van ons vragen. Liefde kan alleen totaal zijn en niet

halfslachtig. Alles of niets. Jezus maakt dit duidelijk aan de hand van de joodse denkwijze die dat steeds in zwart-wit-beelden uitdrukt.
Vandaag verkondigt Jezus ons een veeleisende boodschap. Maar ze helpt ons verder. Zij zuivert onze mentaliteit om als mens te groeien tot een mens van geloof en liefde.
Amen.